
Manuel Albertí

Autor:

Data de publicació: 02-04-2019

Manuel Máximilià Alberti (28 de maig de 1763 - 31 de gener de 1811) va ser sacerdot de Buenos Aires , [1] quan la ciutat va formar part del virregnat del Riu de la Plata . Va tenir una curació a Maldonado, Uruguai, durant les invasions britàniques al Riu de la Plata , i va tornar a Buenos Aires a temps per prendre part en la Revolució de maig de 1810. Va ser triat com un dels set membres de la Primera Junta , considerat el primer govern nacional d'Argentina. Va donar suport a la majoria de les propostes de Mariano Moreno i va treballar al diari Gazeta de Buenos Ayres . Les disputes internes de la Junta van tenir un efecte negatiu en la seva salut i va morir d'un atac de cor el 1811.

Manuel Máximo Carlos Andrés Alberti

Membre del Comitè de la Primera Junta

A l'oficina

25 de maig de 1810 - 11 de gener de 1811

Servint amb Miguel de Azcuénaga , Manuel Belgrano , Juan José Castelli , Juan Larrea , Domingo Matheu

Detalls personals

Nascut

28 de maig de 1763

bons Aires

Mort

31 de gener de 1811

bons Aires

Nacionalitat
Argentina

Partit polític
Patriot

Alma mater
Universitat Nacional de Còrdova

Ocupació
Sacerdot

Signatura

Contents

Manuel Máximilià Alberti (28 de maig de 1763 - 31 de gener de 1811) va ser sacerdot de Buenos Aires , [1] quan la ciutat va formar part del virregnat del Riu de la Plata . Va tenir una curació a Maldonado, Uruguai, durant les invasions britàniques al Riu de la Plata , i va tornar a Buenos Aires a temps per prendre part en la Revolució de maig de 1810. Va ser triat com un dels set membres de la Primera Junta , considerat el primer govern nacional d'Argentina. Va donar suport a la majoria de les propostes de Mariano Moreno i va treballar al diari Gazeta de Buenos Ayres . Les disputes internes de la Junta van tenir un efecte negatiu en la seva salut i va morir d'un atac de cor el 1811.

Biografia

Època colonial

Manuel Alberti va néixer a Buenos Aires el 28 de maig de 1763 a Antonio Alberti i Juana Agustina Marín. Va ser batejat el proper 1 de juny a la parròquia de Concepción ; els seus padrins eren Juan Javier Dogan i Isabel de Soria i Santa Cruz. Va tenir tres germans, Isidoro, Manuel Silvestre i Félix, i tres germanes, Casimira, Juana María i María Clotilde. La família Alberti es va convertir en benefactora de la Casa de les Obres Espirituals de Buenos Aires donant-los un terreny perquè pogués moure la seva seu. [2]

Va fer els seus primers estudis al Real Colegio de San Carlos el febrer de 1777, graduant-se en filosofia, lògica, física i metafísica. Va estudiar amb Hipòlit Vieytes i va acabar la seva educació secundària el 17 de febrer de 1779. Es va traslladar a Còrdova l'any següent per obtenir estudis de teologia a la Universitat Nacional de Còrdova . Malgrat un breu retorn a Buenos Aires durant el seu segon any a causa de problemes de salut, va poder acabar tot el programa. Es va doctorar en teologia i física el 16 de juliol de 1785. Es va llicenciar a l' Església de la Companyia del preposít provisional Fray Pedro Gaitán. [3]

Va rebre el presbiteri durant els primers mesos del 1786 i va ser nomenat per la parròquia de Concepción , el mateix on

va ser batejat. També va treballar a l'esmentada Casa de les Obres Espirituals de Buenos Aires. Va obtenir la curació de Magdalena el 12 de setembre de 1790, però va renunciar un any després a causa de problemes de salut. Va tornar en 1793 i va renunciar definitivament el 21 de febrer de 1794. Després d'això, es va traslladar a Maldonado . Hi ha pocs registres històrics de les seves activitats en aquells aspectes. [4]

El territori va caure breument sota domini britànic durant les invasions britàniques al Riu de la Plata . Va haver-hi saqueigs després de la resistència fallida, i Alberti va amagar totes les coses valuoses de la parròquia a mig camí. Desafiant la nova regla britànica, Alberti va donar ajuda mèdica als soldats espanyols i als enterraments catòlics als morts i va enviar per correu les forces espanyoles amb detalls sobre les tropes britàniques situades a la ciutat. [5] Com a resultat, va ser empresonat. Va ser alliberat pel britànic Juan Jaime Backhouse per tal de restaurar les pràctiques religioses (els invasors no van intentar imposar el protestantisme a la població), sinó sota escort militar. [6] Els britànics serien derrotats per Santiago de Liniers i allunyats del virreinato.

Primera Junta

Vegeu també: Revolució de maig i Primera Junta

Va tornar a Buenos Aires el 1808 i va aconseguir la curació de Sant Benito de Palerm. Se suposava que això era una nova jurisdicció dividida de la de San Nicolás de Bari, però aquest canvi mai no es va fer complir, de manera que ell era realment responsable de tots dos.[6] També es va involucrar amb la política, unint-se als grups de Miguel de Azcuénaga i Nicolás Rodríguez Peña . Aquests grups van tractar de generar grans canvis polítics i socials i donaven lloc a la revolució de maig . Va ser seleccionat per participar en el cabildo obert celebrat el 22 de maig per decidir la sort de Baltasar Hidalgo de Cisneros , així com altres vint-set eclesiàstics. Va ser un dels dinou que van votar a favor de la supressió del virrei, donant suport a la proposta de Cornelio Saavedra . [6] També va recolzar a Juan Nepomuceno Solá i Ramón Vieytes, que van proposar la convocatòria de diputats de les altres ciutats del virrey. [7]

Litografia dels membres de la Primera Junta .

El seu germà Manuel Silvestre Alberti va signar la petició popular formulada el 25 de maig que pretenia redactar la composició de la Primera Junta que substituïria a Cisneros al poder. [8] Aquell mateix dia, Alberti es va traslladar a la casa d'Azcuénaga i, a partir d'ell, va observar els esdeveniments a la plaça, juntament amb molts altres patriotes que es van reunir allà. Va estar allà quan va saber que va ser triat com a membre de la nova Junta. [8] Les raons de la inclusió d'Alberti a la Junta no estan clares, igual que amb tots els seus membres. Una teoria general acceptada considera que és un equilibri entre els Carlotistes i els Alzaguists , [9] i Alberti en particular pot haver estat elegit per servir de capellà del govern.[10]

A la Junta, Alberti es va alinear amb la majoria de les propostes reformistes de Mariano Moreno , així com amb Juan Larrea i Juan José Castelli . [11] Va signar la majoria dels dictàmens que van configurar el nou sistema polític, com ara els relacionats amb la sobirania popular, els principis representatius i republicans, la separació de poders , la publicitat de les accions del govern, la llibertat d'expressió i les bases del federalisme polític. No obstant això, no recolzava les accions de la Junta que contradiguessin la seva formació religiosa, independentment del context. [12] Es va negar a signar la pena de mort per a Santiago de Liniers , capturat després de la derrota de la seva contrarevolució . Va signar els durs ordres donats a Castelli per a la primera campanya d'Alta Perú , però es va adonar al costat de la seva signatura que va fer una excepció amb els articles relacionats amb la pena de mort. [8] Va estar també preocupat pel paper de l'església en el nou sistema polític i va dirigir una disputa contra el Cabildo sobre això. Considerava que el Cabildo no hauria de tenir cap autoritat sobre la Junta en temes eclesiàstics, per evitar els antics abusos dels governs absolutistes. [13]

Manuel Alberti també va treballar en periodisme, al diari Gazeta de Buenos Ayres creat per la Junta. La sentència que va crear aquest diari va donar a Alberti l'obligació de seleccionar els informes per publicar. Aquest deure era exclusiu d'Alberti i no era compartit amb els altres membres de la Junta. Alguns historiadors també consideren que Alberti pot ser el veritable autor dels editorials del diari, ja que no van ser signats i que l'estil no és similar a altres informes de Mariano Moreno , que normalment es considera l'autor. [14]

El primer conflicte entre Alberti i Moreno va ser causat per l'arribada de Gregorio Funes , degà de Còrdova amb idees

similars a les de Cornelio Saavedra , president de la Junta. Moreno mantenia una disputa interna amb Saavedra i esperava que Alberti escrivís contra Funes. No ho va fer, i Moreno va fer comentaris severos al respecte. [15] Alberti quedaria més lluny de Moreno quan la Junta va votar a favor de la incorporació dels diputats d'altres ciutats a la Junta. Al principi, tots dos es van oposar a la proposta, però Alberti va votar acceptant-la, [8] afirmant que ho feia només per conveniència política. La Primera Junta es va convertir així en la Junta Gran . Mariano Moreno, abandonat en un grup minoritari, va renunciar. [15]

La inclusió de nous diputats va incrementar les disputes a la Junta. Es va oposar tant a Saavedra com a Funes, encara que de manera més moderada que Moreno. Aquestes baralles van afectar la seva salut i va tenir un lleu atac al cor el 28 de gener de 1811. [16] Tement la vida, va escriure la seva voluntat i va rebre la Unció dels Malalts . Tres dies més tard va tenir un altre fort desacord amb Funes i va tenir un altre atac al cor quan tornava a casa seva. Va ser enterrat al cementiri de San Nicolás de Bari, tal com demanava la seva voluntat. [16] El certificat de defunció indica que no se li van donar últims ritus perquè la seva mort imprevista no va permetre el temps. [16] Alberti va ser el primer membre de la Primera Junta a morir. [17]

commemoració

Estàtua de Manuel Alberti a les Barrancas de Belgrano .

Tots els membres de la Junta Gran van assistir al funeral d'Alberti, fins i tot al seu enemic polític Gregorio Funes. [16] Domingo Matheu va ser el més afectat per la seva mort, fins al punt de plorar per això. [16] Alberti va ser substituït a la Junta per Nicolás Rodríguez Peña , un morenista decidit. A Saavedra i Funes no li van agradar, però amb la commoció social generada per la mort d'Alberti, van evitar oferir resistència a la seva candidatura. [16]

Alberti va sol·licitar, amb la seva voluntat, d'evitar els funerals complexos, i va heretar les seves propietats (casa, granja, mobles, esclaus, roba, llibres, etc.) als seus germans Juana María, Matilde, Casimira i Manuel Silvestre. Es conserven els seus diaris personals, però amb algunes parts perdudes a causa del mal manteniment. [16] La seva bibliografia personal és usada pels historiadors per reconstruir les seves influències i la seva base ideològica. Inclouen moltes obres de teologia, estudis de la Bíblia, teòlegs escolars i estudis jurídics. Les restes d'Alberti es van perdre quan es va enderrocar la capella per donar pas a l'ampliació de l'avinguda 9 de Julio . [16]

El govern de Buenos Aires va nomenar un carrer en honor seu el 1822. El 1910, durant el Centenari d'Argentina , es va erigir una estàtua de Barrancas de Belgrano , al nord de Buenos Aires. El districte de Manuel Alberti , a la província de Buenos Aires , també rep el seu nom.

bibliogràfica

Balmaceda, Daniel (2010). Historias de Corceles i d'Acer . Buenos Aires: Editorial Sud-americana. ISBN 978-950-07-3180-5 .

Luna, Félix (2003). La independència argentina i americana (en espanyol). Buenos Aires: Planeta. ISBN 950-49-1110-2 .

Acadèmia Nacional d'Història d'Argentina (2010). Revolución en el Plata (en castellà). Buenos Aires: Emece. ISBN 978-950-04-3258-0 .

Referències

Án Durán, Juan Guillermo (agost de 2011). "Presbítero Manuel Máximilià Alberti (1763-1811): párroco de San Nicolás de Bari i vocal de la Primera Junta. El bicentenari de la seva mort" (PDF) .Revista Teología . Universitat Catòlica Argentina. XLVII (105): 193–210.

^ National ... pàg. 3031

^ Nacional ... p. 31

^ Nacional ... p. 32

^ Balmaceda, pàg. 38

^ a c c Nacional ... p. 33

^ National ... pp. 33–34

^ a bc d Balmaceda, pàg. 39

^ Luna, pàg. 39

^ National ... pp. 34–35

^ Nacional ... p. 35

^ Nacional ... p. 36

^ National ... pp. 35–36

^ National ... pp. 36–37

^ a b Nacional ... p. 37

^ a b c d e f g h Balmaceda, pàg. 40

^ Nacional ... p. 38

Enllaços externs

Wikimedia Commons té fons relacionats amb Manuel Alberti .

Educar - Argentina (en espanyol)